

marveč tudi z duhom nesvobode in dogmatske vezanosti njihovih nesvobodnih tovarišev. Prav ta zgodovina bi morala biti Francetu Vodniku in njegovim trajen memento in je sijajen dokaz za mojo tezo, ki je pa nisem izrekel in tudi ne vzdružujem zaradi kakega zapostavljanja drugih, marveč zaradi naše kulture, ki vem, da ji ne more biti razmaha brez svobode v srcih in umovih, kakor je tudi vsa, kar je je dragocene, nastala v njenem znamenju.

Deževna pomlad 1933

Mile Klopčič

Temna je noč in vsako noč temnejša,
in siv je dan in z vsakim dnem bolj siv.
Divja vihar in lije dež na dež,
kot da se je nekdo nocoj ubil.

V teh sivih dneh in temnih teh nočeh
gre v cvetje zlò, v navado gre zločin,
v obup gre hči, očetje v smrt,
od matere v verige in zapore sin.

Ljudje so psi, ljudje so plen,
so rablji, žrtve in so še vlačuge.
Poti poplavljene, livade so mlakuže,
in zrak je poln moreče kuge.

Zdaj marsikomu in pogosto se zgodi,
da išče, kje bi čelo si hladil,
kam bi se dal, da bi ubéžal
in da bi svoj obup in žalost skril.

Tu ne pomagajo ne kletve ne molitve,
postavljeni smo v take dni in čas,
ko smeh je jok, in glasen jok zatrt,
in ko spreminja zemlja svoj obraz.

Temna je noč in vsako noč temnejša,
in siv je dan in z vsakim dnem bolj siv.
In lije dež, da jarek stežka golta,
preveč je blata in presilen je naliv.